

Pháp thoại chùa Siêu Lý - 10/10/2023

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Nam mô Bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật,

Trời mưa bà con ngồi ngoài sân chắc tránh vô trong chút.

Tối sáng hôm nay chúng tôi đã trở về Việt Nam được 2 tuần rồi. Đến sáng hôm nay thầy trụ trì mới đưa chúng tôi qua bên tháp tổ. Hai tuần, bữa thì không ở nhà, bữa thì trời nóng, bữa thì quên, cứ như vậy mà 2 tuần mới qua đánh lễ tháp tổ; lên trên đó thấy một mớ kiếng, mớ rau thơm.

Các vị biết trong lịch sử văn hóa thơ ca Việt Nam, duy nhất có nhà thơ Tản Đà, ông có ý tưởng rất là lạ, mà sau này tôi đi Tây họ đã có ý tưởng đó, không biết là ai trước ai sau. Tản Đà là người uống rượu rất là nhiều, trong một lần bạn bè mời ông về ở nhà ít lâu, cũng giống như ông sư người ta mời về nhập hạ vậy đó, thì ông bạn đem ông Tản Đà về ít lâu; có lần đó người bạn đi vắng nhà, mình ông Tản Đà ở nhà uống rượu một mình thôi, lúc ông bạn trở về thấy rằng Tản Đà đã say, phòng khách kể có cái cốc, Tản Đà đã xới một khoảng khá rộng giữa phòng khách. Người bạn hết hồn hỏi: Ông tính làm gì nhà tui vậy? Tản Đà nói rằng: Uống rượu phải có mồi, phải có đồ nhắm, mà đồ nhắm thì phải có rau thơm, tui thấy mỗi lần uống rượu phải đi kiếm rau thơm nó phiền quá, tui tính mình trồng luôn tại đây luôn. Đó là câu chuyện về Tản Đà, đương nhiên phòng khách sau đó được sửa lại ngay lập tức. Nhưng đó là chuyện nhỏ.

Sáng nay tôi đi lên tháp tổ, tôi nhìn mấy luống rau tôi chực nhớ ông Tản Đà. Đương nhiên, tôi không nói mấy sư ở đây trồng để nhậu, không có.

Nhưng tôi muốn nói cái gì? Nãy giờ tôi biết nhiều người nhìn tôi nghi ngờ lắm, không biết ông bắt đầu thời pháp nói cái gì. Tôi có cái tật vậy đó, lên tôi dắt đi vòng vòng ở trên đó, tôi thấy các chậu kiếng có dấu hiệu được chăm sóc, có dấu hiệu được tưới tắm nhưng mà mấy chậu ra cuối cùng nằm ngoài bìa thì không có được tưới. Tôi có hỏi thầy trụ trì thì thầy nói là “có tưới chứ, có tưới chứ” thầy nói xong thầy quay lưng thầy đi, nhưng tôi biết là không. Là vì sao? Là vì nó xa quá, người tưới họ chỉ tưới được quãng nào đó, họ thấy cuối trời miên viễn chiêm bao họ quay lưng họ đi. Họ bỏ sót một mớ.

Tôi muốn nói cái gì?

Tôi muốn nói hai chuyện:

- Chuyện thứ nhất, cái gì cần trồng thì mình trồng.
- Thứ hai, cái gì cần tưới thì mình phải tưới.

Nếu xét thấy không đáng trồng, đừng trồng; nếu xét thấy nó cần tưới thì không nên bỏ qua.

Nghe kịp không?

Trong đời sống của chúng ta cũng vậy, cuộc sống của các vị có rất nhiều thứ được chăm sóc, rất nhiều thứ cần được vun bồi, mình không thể bỏ lơ được nó. Thí dụ, như người Phật tử cư sĩ, ham học quá, thích học giáo lý quá đến mức mình buông lơ công phu ngồi thiền; thích học giáo lý quá đến mức không còn hứng thú chuyện phục vụ tay chân.

Cho tôi kể một chuyện mà tôi hi vọng người nghe tôi kể họ không lấy đó làm phiền.

Sau 3 năm covid, chúng tôi mới trở lại Kālāma, khi chúng tôi thông báo xong thì có hai mươi mấy người từ Sài Gòn bay qua để cùng với chúng tôi restart, tái khởi động lại công việc của Kālāma. Trong đoàn có vài người, do mê học giáo lý, khoái ngồi thiền, cái đó tốt hay xấu? Tốt quá. Nhưng mà tốt thấy ghét lắm. Ở chỗ người ta, lúc đó chưa về Kālāma được, ở chỗ kể bên, mỗi ngày chạy qua Kalama làm việc xong chạy về ăn, ngủ bên chùa kể bên, chùa Miến Điện. Mà tới giờ làm việc, nấu ăn, dọn bàn không làm, leo lên tháp đọc sách; và, người trong

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

đoàn kêu thì cô này cô cô ấy trả lời đọc kinh phước nhiều hơn; các vị thấy đúng hay sai? Các vị nghĩ chịu nổi không? Có nghĩa là 30 người mình ngồi đây nè, tới giờ dọn rác, nấu ăn thì mất tiêu; tới giờ ăn thì thấy mặt, mà tới giờ làm việc thì cầm cuốn sách leo lên tháp ngồi, mà ai kêu thì nói rằng trau dồi trí tuệ mau giải thoát hơn làm ba công đức tay chân. Tới giờ quan trọng đưa đi ngồi thiền, đưa coi kinh; thì cái đó không nên.

Bởi vì sao? Vì đồng ý, tất cả chuyện ngồi thiền, xem kinh rất cần thiết, nhưng chúng ta còn bao nhiêu công đức khác phải làm. Nghe kịp không? Trong khu vườn đó còn bao nhiêu cây để mình trồng, chứ không phải chỉ thích bông hồng, lay ơn, cẩm chướng, thực dược, ngoài ra mình bỏ cho nó chết khô là không có nên; phải cái gì trồng thì phải trồng, và đã trồng thì phải chăm sóc;

Cho nên, từ đó mỗi lần tôi về Kālāma tôi nghe bà con Sài Gòn muốn đu theo tôi sợ lắm, tôi sợ theo mấy tay đó là chết; cái này mới giận nè, chúng tôi về buổi sáng làm lễ khánh thành trai đường, buổi chiều làm lễ động thổ thiền đường, giống như sắp tới đây, ngày 10/12/2023, sắp tới, còn 2 tháng nữa. Buổi sáng khánh thành thiền đường buổi chiều chúng ta có lễ động thổ làm ngôi đại tháp; các vị biết buổi sáng khánh thành rất là đông; mà người Miến Điện khăn giấy xài xong liệng, uống nước chai xong, liệng; phun trầu “bẹt, bẹt”, ba cái chips, snack xé ra nhai, liệng; đầy ra. Thì buổi chiều tôi mới đề nghị bà con ơi xuống giúp hốt dùm, dọn dùm rác; phát cho mỗi người bao, bao vậy; tôi vừa quay lưng đi, cô đó cố chạy theo tui, tôi hỏi: Có gì không cô? – Con lên con hỏi pháp. Con đi theo sư lên con hỏi pháp. Tôi hỏi: Còn rác ai dọn? – Dạ, đồng mà, mình không dọn có người khác dọn.

Xong chưa?

Các vị chịu nổi không? Các vị tưởng tượng đoàn mình đi mấy chục mạng mà rước 3, 4 em kiểu đó có xấu mặt không? Tôi nghĩ là không nên.

Chuyện này nó giống như lạc đề, nhưng nó có 2 ý nghĩa:

- Một là nó là cái nền cho điều tôi sắp nói.
- Sẵn tôi nhắc gửi luôn, mai sau bà con trong đám này có đi làm ơn chọn mặt gửi vàng, chứ còn ai ghi danh thấy dễ thương, mặt hiền hiền; lúc nó đòi đi theo mặt nó hiền lắm, tới hồi qua bên đó nó mới lòi mấy cái nanh nó giấu sẵn ra là chết;

Đụng chạm riết giờ tôi nhìn ai tôi cũng ón quá. Mặt ai nấy cũng gian hết trơn. Thiệt luôn. Mỗi người gian một cách, gian lộ liễu, gian kín đáo, gian âm thầm; có gian. Phật tử nhìn ón, nổi da gà.

Giờ tôi thuyết pháp tôi siêng là tôi biết có truyền thông, có phương tiện truyền thông gửi đi muôn phương; tôi nói một cách vô tư không có ý gì bậy bạ, đừng hiểu lầm tôi; Có những khích lệ rất lớn, có những người ở Turmenistan, Ubekistan, Seoul, Hàn Quốc, Beijing, Shanghai của Trung Quốc, Bắc Âu, Đan Mạch, Phần Lan; Họ liên lạc họ nói con theo dõi các bài giảng của sư không thiếu. Bà Ubekistan bà nói thương lắm, ở đây xa xôi, nhớ quê, nhớ chùa, nhớ đạo, bà còn viết tôi câu thơ Nguyễn Bính nữa:

Quê tôi có gió bốn mùa

Có trăng giữa tháng, có chùa quanh năm

Chuông hôm, gió sớm, trăng rằm

Chỉ thanh đạm thế, âm thầm thế thôi

...

Mai này tôi bỏ quê tôi

Bỏ trăng, bỏ gió, chao ôi! bỏ chùa

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Thương vậy đó. Vì họ mà tôi siêng giảng mấy cái pháp thoại loe ngoe mấy mớng này, chứ trước mặt tôi tôi coi như nghĩa trang rồi.

Trong bài giảng sáng nay tôi muốn nói cái gì?

- Cái gì cần trồng thì nên trồng; đã trồng rồi, đã chọn lựa để trồng, phải tưới; đó là một chuyện.
- Chuyện thứ hai, muốn trồng phải dọn đất. Có đúng không? Muốn trồng phải dọn đất, không dọn đất khi tìm được cái để trồng thì trồng ở đâu? Từng ngày trôi qua, từng giờ trôi qua các vị đang âm thầm, kín đáo dọn đất để trồng cái gì đó mà các vị không ngờ.

Có hiểu tôi nói không?

Bài giảng sáng nay đặc biệt quan trọng. Vô cùng quan trọng.

Dầu muốn dầu không, mỗi phút trôi qua các vị đang kín đáo dọn đất, để trồng cái gì đó trong kiếp sau mà tôi cũng không biết, thí dụ: kiểu sống của các vị, kiểu tư duy của các vị, các vị đang dọn chỗ lòng tham tiền, háo danh, háo lợi, đa tình, lẳng lơ, lẳng loạn, trắc nết, lòng từ bi, hỷ xả, chánh niệm thiền định, trí tuệ. Có hiểu tôi nói không?

Không hiểu? Thương là thương chỗ đó. Tôi thuyết pháp trước mặt các vị các vị cho tôi một cảm giác rất an tịnh, vì tôi cảm giác tôi đang thuyết pháp ở nghĩa trang, trước mặt tôi toàn là mộ bia không.

Từng phút trôi qua, dầu muốn hay không thì chúng ta đang kín đáo dọn đất để trồng cái gì đó. Từng phút trôi qua, chúng ta kín đáo dọn đất, kín đáo gieo trồng, kín đáo tưới tắm cái gì đó mà mình không biết. Cho nên, đó là lý do vì sao Phật dạy phải sống chánh niệm. Để chi? Để xác định được cái gì cần trồng và cái gì cần nhổ bỏ. Cái gì cần tưới và cái gì cần để nó chết khô; Chỗ nào là chỗ cần dọn đất, mà dọn cho cái gì? Mà trên đời này chỉ có một người duy nhất làm được chuyện đó thôi, đó là người sống chánh niệm. Nghe kịp không? Phật tử mình vô phước, vô phần, đi chùa bao nhiêu năm, toàn nghe mấy đề tài tôi gọi là đề tài an toàn;

Tức là mỗi năm tôi thề đọc, Phật tử Việt Nam chỉ nghe chừng khoảng chục đề tài thôi: Phật Đản – giải thích Phật Đản là gì, Vu Lan – báo hiếu thảo khi mốt gì đó, dâng y – Quả báo lợi ích của Kathina, trai tăng tại nhà thì ý nghĩa của bố thí, hộ trì chư tăng tu học; xong. Cứ nhiều đó nghe tới nghe lui mà những chuyện rất quan trọng thì các vị không được nghe.

Tại sao giá trị cao vời của pháp môn Chánh niệm không được các vị mặn mà cho lắm. Tại sao vậy? Vì phước duyên mình không có. Tôi thiết tha kêu gọi một đời sống Chánh niệm.

Học giáo lý, dứt khoát phải học; đó là bước 1.

Trong đạo mình có 3 steps:

- (1) Pháp học
- (2) Pháp hành
- (3) Pháp thành

Pháp học là phải học giáo lý căn bản. Học giáo lý căn bản là học cái gì? Cấu tạo của Thân và tâm. Học về nghiệp lý, học về 12 Duyên khởi để biết mình là ai giữa cuộc đời này, từ đâu tới, sẽ đi về đâu; hiện nay mình cần phải làm gì; đó là giáo lý căn bản.

Học cái đó xong qua pháp hành. Pháp hành là gì? Sống chánh niệm. Tại sao muốn sống chánh niệm phải học? Là bởi vì mình phải học cấu tạo của thân, tâm để khi mình đi đứng, nằm, ngồi, mình chánh niệm trong đó mình biết à, ta đang đi, ta đang ngồi, và tâm tham vừa có mặt, bủn xỉn vừa có mặt, ganh tị vừa có mặt, tùy hỷ vừa có mặt. Chứ bây giờ cầm đầu chống mông chánh niệm tới hồi mấy cái đó xuất hiện mình không biết nó là cái gì. Mình ở trong nhà, mình phải biết con gián mặt mũi ra sao, con gián, con chuột, con rắn, con kiến, con mối,

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

mình phải biết, phải có kiến thức sơ sơ về nó. Để chi? Để mình mới có thể quyết định mấy con này có nên tiếp tục ở trong nhà mình nữa hay không.

Có hiểu tôi nói gì không?

Giờ tôi nói nè, các vị quét dọn, các vị thấy có một con chuột bâu lớn vậy nè, nó nằm trên ghế salon của mình các vị có nên liệng không? Có nên cho nó ra khỏi nhà không? ở đây ai trả lời được? Thấy chưa? Chuyện có chút xíu đó thôi. Tôi, các vị tin tôi chưa vợ không? Hỏi ông sư có vợ chưa không ai trả lời hết, tôi đọc thân phải không? Tôi có con chưa? Vậy mà tôi biết chuyện nhiều hơn quý vị đó; dọn phòng khách mà gặp con chuột mình phải làm sao. Phải hỏi, thưa sư, nếu con chuột đó là con chuột thiệt, thì con tìm cách đuổi nó đi, nhưng nếu là con chuột đồ chơi của thằng bé thì mình giữ lại. Có hiểu không? Đó là lý do vì sao you phải học giáo lý. Để you biết cái gì đang có mặt trong phòng khách của you. Ok. Còn đặng này tôi vừa hỏi con chuột “dzục, dzục, dzục”. Dzục xong nó khóc ré lên là ăn cho hết. Có hiểu không? Con chuột người ta có làm đồ chơi không? Cứ nghe nói chuột là dzục. Dzục đi, nó vô nó tìm không ra nó đốt nhà, hiểu không?

Đó. Giờ mới thấy học giáo lý quan trọng cỡ nào. Phải học, để biết à đây là con chuột của thằng Tèo, để lại; đây là con chuột thiệt, hôi rình, mời nó đi.

Nghe hiểu không?

Cho nên, học giáo lý để biết lý thuyết; nhưng phải sống chánh niệm để ứng dụng trong thực tế hành trì. Và, trong từng phút từng giờ trôi qua, các vị đang kín đáo dọn đất, đang gieo trồng, đang tưới nước cái này cái kia mà các vị không ngờ. Có hiểu không ta?

Đang dọn đất là sao? Là kiểu sống của các vị, kiểu suy nghĩ của các vị đang dọn nền cho những cái tốt, cái xấu nào đó trong kiếp sau. Tôi ví dụ, các vị nói tôi các vị đi chùa, các vị là Phật tử, các vị có pháp danh, có người có pháp danh Pali mới gồm chớ.

Mà, ở đây tôi cũng nói luôn chuyện tôi thấy nó nhục. Tôi chia cái nhục ra cho bớt nhục về phía tôi. Trên vũ trụ này không có gì bậy cho bằng tên Pali của người Phật tử Việt Nam. Nó nhục lắm. Các vị đâu nghe mấy ông sư ngoại quốc nói gì về Phật tử Việt Nam, đâu có nghe. Nghe nó nhục lắm. Mấy ổng hỏi, sao tên Pali của Việt Nam kì vậy? Tự nhiên lâu lâu nó lòi cái nhóm Kusala mitta. Kusala = thiện; mitta – bạn; nhóm đó là nhóm thiện hữu; ổng hỏi tôi vậy chứ, không biết họ có biết chữ người bạn tốt trong tiếng Pali có từ khác nó sang hơn, mà người Việt Nam đi ráp chữ, người biết ngoại ngữ họ thấy ráp vậy tạt nguyên lắm. Nói vậy có hiểu không? Thí dụ, ngày xưa mình có Đường Sơn Quán, là Quán để đặng sau theo cấu trúc ngữ pháp của Tàu; sau này Trung Nguyên Quán, bữa hôm tôi gặp Đồng Quê Quán; là cái gì? Là cái quán đồng quê nhưng xui một chỗ khi chữ “quê” nằm trước chữ “quán” nghe rất là kỳ. Đồng quê quán, lúc bấy giờ chữ quán nó không còn là tiệm mà nó là một nữa chữ “quê quán” đúng không? Homeland, motherland. Rất là kỳ. Để là Quán đồng quê; không, Đồng quê quán. Rất là kỳ. Giờ hiểu chưa?

Tức là, khi mình dốt bầy đặt xài chữ nó nhục như vậy đó. Nó nhục như vậy đó.

Thì tên Pali của Việt Nam nó như vậy. Chữ nhóm bạn lành, nhóm thiện hữu Pali nó có là **Kalyāṇamitta**, chữ đó sang vô cùng; chữ đó đúng cách nói của người xưa, đúng cách nói đức Phật đã xài, chưa nữa; còn nữa, mình muốn khoe nhóm mình là tinh tấn giữ giới, nhóm mình thích giữ giới, nhóm mình giới luật trong sạch, họ tra họ ráp, họ đâu biết chữ gì; trong khi, tiếng Mỹ tốt là good, well, fine, phải không? Nó nhiều. Còn Việt Nam cái gì cũng “tốt” hết: Lao động tốt, học tập tốt, đấm đá tốt,... chữ thiện mình chỉ biết có một chữ là kusala thôi, thế là mình muốn đặt tên cho nhóm thích giữ giới mình đặt là kusala sīla. Mà trong khi Pali nó có chữ hay vô cùng, nó sang mà lấp lánh, lung linh, và lộng lẫy mà cực kỳ đúng chúng, rất là hàn lâm, very very academic, rất hàn lâm, rất bác học, **pesalo – piya sīla** – giới khả kính, giới đáng khâm phục, đáng tán thán. Pesalo, quá hay, chữ đó đức Phật xài; chúng ta bèn chê chữ Phật xài không sang, đúng không? Mình chế chữ mình cho sang. Trên mặc áo dài, dưới mặc quần jeans. Thế là mình bê nguyên con.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Nãy giờ tôi chửi cho nó đã để tôi van xin các vị làm ơn dẹp cha ba tên Pali nếu muốn gõ cửa xin đứng người đứng nơi. Còn nhắm không xong thì dẹp, đừng có ráp nó rất là kỳ, kỳ lắm.

Thí dụ tôi nói hoài, thằng Mỹ nó để con gái, nó muốn đặt tên con gái có nghĩa là thông minh, tôi hay nói ví dụ này lắm, nó đặt tên con gái là wise, hoặc wisdom, hoặc smart, clever nghe rất là ngu, nó có tên rất là sang, tên con gái mà có nghĩa thông minh là chữ Sophia. Rất là sang. Hiểu chưa? Tự nhiên con gái đặt tên wisdom các vị nghe nó kỳ không. Hoặc là smart, clever, trong khi chữ Sophia nghe là mình muốn cưới nó rồi.

Bây giờ bữa nay tôi phanh phui cho thấy cái tào lao của đám Việt Nam sính ngoại. Xong chưa? Giờ nghe. Kể cả trường hợp chúng ta đi chùa nhiều năm, kể cả trường hợp chúng ta đã quy y với các vị cao tăng, chấp luôn quy y Tam Tạng luôn, chúng ta đi mấy chục năm, sư phụ mình là danh tăng, cao tăng; mình là thí chủ, đại gia, nhiều người quen biết mình, ... nhưng ngoại trừ những giây phút đó ra thời gian mình không phải là thí chủ, không phải là người thọ trì Tam Quy; vì mình chỉ là người Tam Quy khi mình nhớ, chứ mình quên mình không phải là người Tam Quy. Có biết cái đó không?

Mình chỉ là người giữ giới khi mình nhớ thôi chứ lúc mình không nhớ mình y chang đũa không giữ giới vậy đó. Thì ngoại trừ những giây phút đó ra mình là người bình thường; chết là chết chỗ đó. Chết là ngay chỗ đó. Những giây phút không nhớ Phật, không nhớ Pháp, không nhớ Giới, không nhớ Đạo, thì mình y chang người bình thường. Bữa nay tôi nhấn mạnh cái đó. Mình y chang người bình thường, even me. Một ông sư mặc cái này, đầu cạo trọc nhưng nếu không thường trực nhớ mình là sư, mà đầu mình lẩn tẩn nghĩ tùm lum thì lúc đó mình vẫn không phải là nhà sư, đồng ý cái đó không? Có biết cái đó không, hay là không biết?

Bởi vì, nếu các vị không đồng ý với tôi thì tôi hỏi nè, tôi hỏi nha.

Nếu các vị nói, sư đã là sư thì thiên thu là sư; sư có nhớ hay không vẫn là sư; vậy tôi hỏi à.

Vậy một người đời cạo đầu, xăm trổ hổ báo, quất cái y vô có phải là sư không? Họ vẫn y mà, họ cạo đầu mà? Xong chưa? Trường hợp thứ hai, trường hợp đó tệ lắm, ví dụ trường hợp thứ 2 ngon hơn. Cũng là ông đó nhưng sáng nay ổng đã chính thức xả giới hoàn tục, có hiểu tôi nói không? Tự nhiên trưa nay ổng chưa thọ giới lại, cái đầu ổng trọc sẵn rồi, ổng quất cái y vô, có gọi là sư không? Như vậy có nghĩa là hình thức nó chưa đủ. Giờ hiểu chưa? Thì sư còn như vậy nói gì không phải sư. **Có nghĩa là quý vị chỉ là người giữ giới khi nào quý vị nhớ tới cái giới của mình.**

Thí dụ, trước cám dỗ lẽ ra mình phạm mà mình không phạm thì cái đó được gọi là người giữ giới. Trước thử thách lẽ ra mình phạm nhưng mình chợt nhớ lại mình không phạm, đó là người giữ giới. Ví dụ thử thách là cái gì? Muối cắn, nhà có quá nhiều chuột, kiến, gián, mối, bực mình mình ra tay một phát là nó trống lốc, nhưng mình bèn nhớ lại, không được, mình không ra tay. Ngay lúc đó mình được gọi là người giữ giới. Có hiểu không?

Hay là mấy sư phụ các vị dạy khác? Mấy sư phụ không dạy cái này hả? Có dạy cái này phải không? Hiểu không?

Chỉ gọi là giữ giới khi nào anh nhớ tới cái giới thôi.

Cám dỗ là gì? Chuyện đó hấp dẫn thiệt, ngon lành thiệt nhưng mình chợt nhớ mình có giới, mình không làm. Lúc đó mới gọi là người giữ giới.

Trước cám dỗ, thử thách mà mình không phạm vì mình nhớ mình là người giữ giới.

Như vậy ngoài giây phút giữ giới đó ra, cái đầu mình thường là bất thiện nhiều hơn thiện đúng không? Nghĩ đến tiền bạc, tình cảm, nam nữ, danh lợi, tiền lực, quan hệ xã hội, nhà cao cửa rộng, bất động sản, vườn cây ao cá, ruộng tôm,.. chính lúc đó các vị đang dọn đất kiếp sau sanh ra làm người tào lao. Có hiểu tôi nói gì không?

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Chính cái đầu mình nghĩ nhiều về cái gì là mình đang dọn đất để kiếp sau hoặc có thể là kiếp này mình trở thành con người mà mình suy nghĩ. Tin tôi đi. Mình nghĩ nhiều về cái gì là mình đang dọn đất trở thành con người đó. Tôi nói hết luôn nha.

Các vị có biết rất nhiều nam cư sĩ đi vào chùa mục đích chính là tìm tình cảm nam nữ, các vị có tin chuyện đó không? Có không? Và cũng nhiều cô trong chùa đi lạng lạng kiếm mấy anh chàng Phật tử, có không? Có người dám gật không ai dám gật hết, tại vì họ chính là họ còn mấy người kia sao dám gật. Đi vô trong đạo tràng nghe pháp thì ít, cứ để ý em nào dễ thương ra xin số phone zalo một em đi chùa kêu anh anh chở. Ngày xưa mấy chục năm về trước lúc tôi còn trẻ, đầu đầ là cơ hội bằng vàng cho các cơ cậu hẹn nhau bờ cây bụi chuối, Pháp mình la khản cổ không ai nghe hết, ở ngoài kia rúc rích và khúc khích. Đó. Đi chùa đó. Đi chùa nó trồng cái gì, tự nó biết; rồi ba cái thí chủ lễ dâng y đầu tư toàn mặt mũi, sĩ diện cho kiếp sau không à. Hiểu không? Kiếp này nhưng bố thí, trai tăng chỉ để cầu danh thì khi ý niệm cầu danh xuất hiện trong đầu mình có nghĩa là mình đang kín đáo dọn đường cho một người háo danh trong kiếp sau. Giờ nghe kịp chưa?

Có nghĩa là từng phút trôi qua chúng ta đang kín đáo dọn đất trồng cái gì đó cho kiếp sau. Từng phút trôi qua chúng ta đang tưới tắm loại cây gì đó mà mình không ngờ, và từng phút trôi qua chúng ta đang để chết khô những cây nào đó trong lòng mình mà mình không biết. Bây giờ hiểu chưa?

Nó lớn chuyện lắm.

Thích nghe pháp mà nghe kiểu gì, nghe cái gì? Có người, tôi ở bên Mỹ tôi đi dạy nhiều lớp. Cái tật tôi, chắc tật nhiều hơn, tôi hay kể chuyện tiếu, chuyện ma, thấy nó buồn ngủ quá, mình cũng buồn ngủ, kiếm chuyện tiếu chuyện ma kể, mấy người quen khen tôi kể chuyện ma có giá lắm. Chuyện ma hài nghe cũng ớn xương sống lắm. Có cái bà đó sau 3 ngày tu học nhà có chuyện gấp cho nên bả xin về mà bả bỏ quên đồ, lúc chùa dọn lớp học, dọn chỗ bà ngồi, nguyên xấp giấy ghi lại toàn chuyện ma với chuyện cười của tôi không. Hiểu không? Cũng nghe pháp nhưng người ta chỉ tâm đắc cái đó thôi.

Cứ vào facebook mà coi. Vô facebook là cơ hội tốt nhất chúng ta coi thiên hạ muốn cái gì. Nó ngộ lắm, nó có cái phe.

Chuyện dài, tôi chỉ kể vắn tắt; trong một đêm đó Thế Tôn và 500 vị đệ tử đang ngồi trên Tuyết Sơn, trên đỉnh núi tuyết, có vô số chư Thiên từ muôn phương về chào hầu Thế Tôn, lúc đó đức Phật Ngài dạy: Đây các tỳ-kheo, các người có thấy Thiên chúng từ mười muôn vũ trụ đang về chào hầu Như Lai và thánh chúng hay không? Đây nhóm này nhóm gì nhóm gì. Thì trong chú giải mới nói mỗi nhóm có màu sắc khác nhau. Đưa thích hào quang thì nó đi đến bằng hào quang, đưa không thích hào quang thì nó đi đến trong lạng lẽ trong bóng tối, rồi nhóm thích màu tím đi cho mà một chùm nguyên đám khoai mỡ, nguyên đám màu lá dứa, nguyên đám màu gấc, nguyên đám màu cam, chanh, bưởi, mỗi đưa một màu hết; sở hành, sở thích như thế nào thì nó gom thành một đoán, tới đọa nó đi chung, siêu nó đi lên chung; tới hồi gặp Phật cũng nguyên đám gặp Phật.

Ghê. Đọc cái đó mình mới thấy hết hồn.

Tức là Ngài đang ngồi thế này, có nguyên một quầng sáng màu tím càng lúc càng tỏ dần, tỏ dần nguyên một nhóm chư Thiên tím rịm, khoai mỡ không; có cha màu sáng sáng như thanh long, có đám nguyên màu mỡ gà, màu lá dứa, màu gấc, màu măng cụt,... đầy hết vậy đó. Tới hầu Ngài.

Sở hành, sở thích giống nhau y chang.

Chúng ta hôm nay cũng vậy. Các vị đừng nói với tôi, con thích sống một mình kiếp sau con sanh ra một mình. Sai. Chỗ này quan trọng nè.

Chúng ta có 2 cách cộng nghiệp. Có nghe chữ “cộng nghiệp” không?

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

- Cách cộng nghiệp thứ nhất: Cùng nhau làm việc gì đó rồi kiếp sau sanh ra gặp nhau, đó gọi là cộng nghiệp.
- Cách cộng nghiệp thứ hai: Không cần cùng nhau làm, lặng lẽ làm một mình, khi cái nghiệp đúng lúc trở quả mấy đũa làm nghiệp giống mình nó bèn về gặp mình ở một nơi nào đó. Có hiểu không?

Như vậy, cộng nghiệp có 2 trường hợp:

- Thấy mặt nhau, nắm tay nhau, cùng làm chung nhau, là trường hợp cộng nghiệp một.
- Trường hợp thứ hai, giống nhau thôi đã là cộng nghiệp rồi.

Thí dụ sáng nay có chiếc máy bay 257 người rớt, trong đó mình nói ấu, cộng nghiệp cộng nghiệp mà mình không biết cộng nghiệp trường hợp nào. Trong đó có một số là cộng nghiệp trường hợp 1, một số cộng nghiệp trường hợp 2. Tôi nói có hiểu không? Có một người vừa ngồi vừa suy nghĩ tìm chữ nghĩa ra để nói, còn có số người người ta nói sẵn mà nó không chịu hiểu mới ghê chứ. Ghê thiệt.

Một chiếc máy bay rớt xuống vậy mình thấy có 2 trường hợp:

- Một là kiếp trước chúng từng nắm tay nhau làm nghiệp sát nào đó.
- Nhưng trong đó có những đũa nó không cần biết nhau, nhưng mà cái nghiệp nó giống nhau và ngày trả nghiệp nó trùng thế là nó hẹn nhau đúng ngày đó, đũa quốc tịch Pháp, Ý, Tây Ban Nha, Việt Nam, ... bèn mua vé chui vào trong đó.

Như kỳ rớt chiếc máy bay từ Pháp về Brazil, cô này tự nhiên mắc chứng gì ra máy bay cổ ra trể, từ Paris đi về Rio de Janero, thay vì trể cổ ở lại cổ sống rồi; không. Ông chồng cổ làm trong tòa đại sứ, cổ bèn bốc phone gọi cho Đại sứ xin quyền gọi là đặc quyền ngoại giao là cổ là người gia đình của Tòa Đại sứ, lẽ ra cổ không được hưởng đặc quyền đó, nhưng cổ vận động hành lang để Tòa Đại sứ can thiệp phi trường cho cổ lên máy bay. Máy bay rớt. Lẽ ra người ta trể, bà ở lại bà sống rồi.

Hoặc là có trường hợp hồi 911 ở New York bị 2 chiếc máy bay đâm vào tòa nhà World Trade Center, ông này là ông kỹ sư, đúng giờ ông đi làm, mắc chứng gì bữa đó thằng bé 4 tuổi nó cứ mè nheo, èng èng, mà bà vợ cứ chấm chấm bậm bậm môi bà cũng đi làm, mà thằng nhỏ nó cứ nắm áo má nó lấy ra nó lại nắm ba, mà ông thì cứng con, ông cứ lo dỡ bà vợ xoay qua nạt, rồi 2 vợ chồng mới gậy, nhờ gậy ông đi trể, ông bị kẹt xe trên freeway, ngay lúc đó... Từ đó về sau về nhà ông thích gậy lộn vì ông sống nhờ gậy lộn mà. Cho nên, từ đó chuyện bé xé ra to, ông nghĩ chắc ông sắp thoát cái nạn gì đây. Bởi nên, tôi gặp mấy người thích gậy lộn nghĩ nhiều khi họ sắp thoát cái nghiệp gì đó.

Tôi muốn nói thế này.

Đầu muốn hay không, chúng ta đang kín đáo, chuẩn bị một bè lũ đồng chí trong kiếp sau mà mình không biết. Những người nào mình không thích thì mình phải tạo nghiệp cho khác họ. Có hiểu không? Thí dụ người đó bủn xỉn thì mình ngược lại. Người đó không giới, mình ngược lại; người đó không thích trau dồi trí tuệ, mình ngược lại thì may ra mình mới né được họ. Còn thứ lè tè là mình gặp nguyên đám quân Nguyên.

Trong kinh nói cái này hay nè, cộng nghiệp mà cộng nghiệp lành là mình gặp toàn thú dữ, sang trọng; còn cộng nghiệp bất thiện gặp toàn thứ trời ơi rác rưởi không. Có hiểu tôi nói không? Hiểu hả?

Các vị có biết chữ club trong tiếng Anh – câu lạc bộ, câu lạc bộ đua ngựa, câu lạc bộ du thuyền, câu lạc bộ nhảy dù,... mấy câu lạc bộ của dân thượng lưu một thẻ membership của họ một năm phải trả mấy trăm nghìn để có mặt trong câu lạc bộ đó. Có những câu lạc bộ tỷ phú, một năm kiếm dưới 100 triệu không được vào club đó, các vị biết không? Để có mặt trong những câu lạc bộ đó cỡ phước bố thí tới đâu mới có mặt trong câu lạc bộ đó. Mà trong khi đó, trên thế giới có những câu lạc bộ bên Ấn, shanty (yên tĩnh) town = phố ổ chuột. Các vị có đồng ý với tôi là số người sống ở xóm ổ chuột nhiều hơn mấy người sống ở villa bên bờ hồ, bờ biển, đúng không?

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Tại sao vậy? Chuyện đầu tiên các vị thấy nè, nhà giàu thường ít con đúng không? Càng giàu càng hiếm muộn. Có rất nhiều ngôi nhà Âu Mỹ nó nằm ở vị trí cực kỳ đặc địa mà người chủ sau khi mua xong mỗi tháng phải trả tiền thuê thẳng cha tới ở dùm. Nó ở trong nhà mình nó làm ông cố nội trong nhà mà mình phải trả tiền lương cho nó. Bởi vì nó ở đó nó dòm ngó. Mà trong khi biết bao nhiêu người tam đại đồng đường, 3-4 thế hệ chui rúc trong một căn nhà thấp lè tè mái tôn, trong xóm ổ chuột. Vì sao vậy? Chuyện rất đơn giản. Mình không biết mình mới bắt đầu đấu tranh giai cấp, chống đối lật đổ, cướp chính quyền tùm lum, chứ thật ra cái đó là do chúng sinh.

Trên đời không bao giờ có bình đẳng đâu. Anh sống nhiều bằng tâm hồn của người bần xỉn, nhỏ mọn, toan tính, hờn dỗi, thì chỗ anh về, một là đọa, nếu không đọa, anh trở lên chui vô xóm ở chuột ở cho vừa với cái lòng của anh. Có hiểu không? Còn hào sảng, rộng rãi, vị tha, bao dung thì anh sẽ đi về chỗ tương ứng với anh. Mà khổ thay, số người này hình như ít, phải không? Thế là, cứ giàu một phát là hiếm muộn. Tin tôi đi. Cứ giàu là nó phải hiếm, càng giàu nó càng hiếm.

Bên Thụy Sĩ có mấy nghìn cái hồ, hồ đẹp tuyệt; các vị vô để chữ Lakes in Switzeland, mấy ngàn cái, nhà bên bờ hồ đẹp như cõi tiên. Cho tôi nói câu khó nghe, chỗ tôi ở, các vị đánh cái tên nó hiện ra chỗ tui. Nó đẹp như vậy đó. Đánh chữ Beatenberg là nó hiện ra chỗ tôi ở. Các vị có tin không? Nó giống như đánh chữ Quận 6 hiện chùa Siêu Lý vậy đó. Nhưng mà ví dụ chữ đây không có, nhưng mà chỗ tôi có. Nó đẹp.

Mà các vị biết nó vắng như là chùa bà đanh. Rất nhiều và rất nhiều nhà đó là rêu không. Dĩ nhiên bên đó họ không để cỏ dại um tùm, cỏ vẫn làm, nhưng vì không có dấu chân người; có vô số ngôi nhà cấp bờ hồ nó đẹp phải nói là chết chỗ đó còn hơn sống chỗ khác. Đẹp như vậy đó. Tôi muốn làm ma chỗ đó luôn. Nhưng không có người. Vì sao vậy? Vì người sống bằng lòng lạnh không có nhiều. Chưa kể có những người có điều kiện định cư nước ngoài họ vẫn tiếp tục sống bằng tâm hồn người Việt Nam, văn hóa Việt Nam, tâm thức Việt Nam; cho nên qua tới bên bên rồi cứ đau đáu trông ngày trở về sống bên Việt Nam, trong điều kiện xã hội, y tế, giao thông, an ninh, mà họ vẫn mê Việt Nam, họ không thích ở bên.

Để sợ. Vì tâm thức họ là ở đây, thuộc về nơi đây. Thì chúng ta thuộc về nơi đâu, chúng ta chuẩn bị về nơi đó bằng kiểu sống, kiểu suy nghĩ của mình.

Bài giảng sáng nay rất cần thiết mà nó rất dễ hiểu lắm. Nó xui chỗ là tùy các vị. Tôi mời các vị ăn mía mà các vị không có răng thì cũng hơi khó, tôi mời các vị ăn tàu hũ đường mà các vị bị cao máu, các vị ăn không được, tôi mời các vị ăn một món hơn mặn mà các vị cao máu cũng không được, tiểu đường ăn cũng không được, cholesterol ăn cũng không được thì tôi hết lòng tôi mời, tôi dọn ra một bàn buffet đại tiệc nhưng bà con bệnh hoạn nhiều quá. Có hiểu tôi nói gì không?

Sáng nay tôi giới thiệu với các vị những vấn đề quan trọng trong Phật pháp ngay trong đời sống của mình. Mà các vị bệnh hoạn mà lại chơi răng giả nữa.

Ok. Như hồi nãy tôi nói. Tôi nghĩ có rất nhiều người toàn cầu đang lắng nghe thì vì những người đó tui nói. Trước mặt tui nãy giờ tui đếm được 17 người ngáp.

Tôi nhắc lại. Tôi nhìn chậu cây trên tháp tổ tôi có chút chạnh lòng; trước khi mình trồng cái gì mình phải coi coi trong đất của mình cái gì đáng trồng, bước một; bước hai – muốn trồng là phải dọn đất. Mà dọn đất phải coi trồng cái gì, và đã trồng là phải tưới; chứ không nên như thế này:

- Dọn đất mà không coi chỗ đó có nên hay không, dọn đất phải coi chỗ đó trồng được cái gì.
- Trồng rồi mà để cầu bất cầu bơ không tưới, đáng tiếc lắm.

Đi chùa, nghe đạo ba mớ, trở về tiếp tục sống bất thiện thì được gọi là trồng mà không tưới. Còn chỉ đi chùa, không hề nghe pháp chỉ góp mặt cho vui góp phần chen lấn thì cái này gọi là không trồng, chỉ đi dạo chợ hoa xuân Nguyễn Huệ thôi, chứ không phải là người gieo trồng.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Và, như vậy tôi chốt lại. Nghe cho kỹ chỗ này.

Hãy xem coi mỗi ngày kiểu sống của ta, kiểu suy nghĩ của ta, cái thích của ta, cái ghét của ta nó có phải đang chuẩn bị dọn đường, dọn đất cho chúng ta trở thành người thích sát sanh trong kiếp sau hay không? Thích trộm cướp hay không? Thích tà dâm hay không? Thích nói láo hay không? Thích uống rượu hay không? Có hiểu điều tôi nói hay không?

Kiểu sống, kiểu suy nghĩ của ta mỗi ngày có phải là đang chuẩn bị để trở thành một người Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ hay không? Kiểu sống của ta mỗi ngày có phải đang chuẩn bị trở thành người bủn xỉn, hay là hào sảng, vị tha hay là ích kỷ, hiểu học hay là biếng học; một người vui tính hay cục tính, bản tính; một người minh triết hay một người ù lì chậm chạp; lười suy nghĩ.

Tùy mình thôi. **ĐỪNG CÓ ĐỢI KIẾP SAU.**

Xin lỗi chứ mình nói kiếp sau là mình đốt. Vì sao? Vì theo trong kinh thì kiếp sau của chúng ta nó có thể là trư nay. Đúng hay sai?

Sao nguyên đám người không hiểu câu này hả? Thấy chưa. Mang thân người mà như con búp bê vậy đó. Bởi cho nên tôi đi nước ngoài tôi đi ngang mấy tiệm may mannequin tôi nhớ Việt Nam dữ lắm. Bởi vì có lần tôi đứng mà bà thấy mặt tôi đỏ, tại sao mà you khóc? Tượng này giống người quen you? – không, giống 100 triệu người dân đồng hương của tôi. Ma-nơ- canh.

Các vị thấy không? Vị trí các vị trong lòng tôi nó lớn vậy đó. Thấy tiệm may là nhớ. Thấy ma-nơ-canh là nhớ. Là vì tôi nói đất nước tôi có 100 ma- nơ – canh, cái đầu nó chỉ để đội nón thôi; lỗ tai nó không phải để lắng nghe mà để đeo kiếng, chỉ vậy thôi.

Chân người ta là để đi về phương trời xa lạ, học hỏi; còn chân dân tộc tôi chỉ để mang giày cho ấm chân; bàn chân của dân tôi chỉ để đi cho đừng có lún thôi. Không có chân đi nó lún sao.

Thì kiểu sống của chúng ta, nó là cái cách chuẩn bị để mình trở thành một con người như thế nào trong kiếp sau. Quan trọng lắm. Nếu mà tính theo tuổi của tôi, 40 năm về trước mà tôi được nghe bài giảng này, thì đời tôi chắc chắn đã khác rồi. Hồi đó tôi hiểu Phật pháp vui lắm. Bởi thế là có phước, giữ giới là có phước; chứ nếu hồi đó tôi được nghe là kiểu sống kiểu suy nghĩ của con sẽ là cái nền của con sau này. Lúc đó tôi được nghe vậy là đã khác rồi; còn, không. Hồi đó tôi đã được đào tạo để trở thành ma-nơ-canh. Ghê không? Mấy chục năm sau tôi đã gặp một rừng ma- nơ -canh.

Và kỳ rồi có người họ cắt một đoạn bài giảng của tôi ở Giác Ngộ, và họ gửi cho tôi, chèn một câu không biết của bạn hay thù. Ghê không? Trong bài giảng ở Giác Ngộ, có người cắt một đoạn, người đó tôi đâu biết là ai, họ kèm một câu “ không biết bạn hay thù”. “Nói như vậy có nên rời khỏi Việt nam không sử?”

Trong đó tôi có nói như thế này, tôi trích một đoạn kinh Coran, Hồi giáo: Thật là xấu hổ, sỉ nhục khi được thần tượng bởi một đám đông cuồng tín. Có ai nhớ câu đó không?

Các vị có lẽ tưởng lầm tôi thấy đông tôi vui. Nhào nhào theo xin chữ ký. Trời ơi. Tôi cần cái này nè. Bữa tôi về Vĩnh Long, có ông đó ở Sóc Trăng, ổng mặc một bộ áo cũ, hôi rình, chua lét, mồ hôi, trời nóng. Ổng quỳ dưới chân ổng nói, sự thay đổi suy nghĩ của con có nghĩa là sự thay đổi cuộc đời của con; con lên con gặp sư một chút con nghe giảng xong con về. Đối với tôi là phần thưởng rất là lớn. Hiểu không?

Cách đây mấy hôm, tức là hôm bữa tôi giảng ở Xá Lợi. Tôi kể với tất cả chân thành. Biết bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc không? Sáng nay nè, cách đây mấy tiếng, ổng gọi tôi đi uống trà với ổng, tôi nói, trưa nay sư bay rồi. Bữa ngoài Xá Lợi ổng kể tôi nghe chuyện rất xúc động, có một người bạn là nhà văn Cao Thị Khanh; vừa trải qua chuyện buồn trong nhà. Và người bạn đó tình cờ gặp được bài viết của tôi. Xem đó là một giải pháp để giải tỏa, đó là lý do vì sao ông bác sĩ Ngọc tìm đến.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Tôi biết tôi kể cái này một rừng người trên mạng chửi tôi là tôi khoe mẽ, làm quen với danh nhân. No. Tôi muốn nói chuyện khác; hạnh phúc lớn nhất của tôi là có những người họ bị bế tắc, tôi giúp được họ, mà trong facebook, nó chửi tôi như con chó các vị biết không? Tăng ni Phật tử Việt Nam, Nam tông chửi tôi. Họ nói tôi là chỉ lý thuyết, không thực hành, tùm lum. Họ mới giới thiệu một loạt y áo tem bêm họ nói là thánh, họ giới thiệu vị nào đi chậm chậm là thánh, vị nào đi mất đi xuống là có hành trì, vị nào không đùa giỡn là có hành trì; còn riêng tui nè: cặp mắt lác liên đáo dác là không hành trì, nói nhanh quá là không hành trì, thích kể chuyện tiếu không hành trì, thích chửi bới không hành trì, họ chửi dữ lắm. Nhưng mà không quan trọng. Cái quan trọng nhất là tôi có ra sao thì ra. Tôi là viên gạch nằm xuống cho bà con dẫm lên mà đi. Miễn là tôi giúp rất nhiều người về với Đạo, tôi thổi vào các vị một làn gió mới để các vị bớt nực giữa cuộc đời đầy nắng nóng này. Tôi giúp các vị thay đổi cái này (đầu) đó là cái đáng quý, còn đa phần tăng ni Việt Nam, không có tóc Việt Nam, rất dị ứng với tôi.

Cho nên, nhìn thấy các vị còn có tóc tôi cảm tình chứ tôi thấy không có tóc tôi hơi khó chịu.

Ok. Tới giờ ăn rồi. Tôi chốt lại nội dung bài giảng sáng nay, các vị hiểu là: từ một cây kiếng trên tháp tổ tôi chợt nghĩ đến bà con sẽ nghe pháp trưa nay. Mỗi ngày chúng ta đang kín đáo dọn đất để trồng cái gì đó. Và cái gì cần trồng thì phải trồng, đã trồng thì phải tưới, và từng ngày chúng ta đang chuẩn bị để trở thành một con người theo cách mà mình đang sống; cách bố thí của mình chưa đủ đâu, đừng nghĩ bố thí là đủ; mỗi cách bố thí khác nhau tạo ra kiểu người khác nhau, cách giữ giới, cách nghe pháp, cách ngồi thiền, cách phục vụ, cách đi chùa, cách từ thiện,... mỗi cách đó nó đang hoàn thiện, hoàn chỉnh con người của mình trong kiếp sau.

“Dục tri tiền thế nhân, kim sanh thọ giả thị

Dục tri lai thế quả, kim sanh tác giả thị”

= Muốn biết đời trước mình ra sao nhìn bây giờ mình như thế nào

Muốn biết đời sau mình thế nào nhìn bây giờ mình đang sống ra sao.

Cái đó rất là quan trọng. Chúc các vị một ngày vui./.